

Súd:	Najvyšší súd SR
Spisová značka:	1Sža/17/2012
Identifikačné číslo spisu:	1010202108
Dátum vydania rozhodnutia:	11.09.2012
Meno a priezvisko:	JUDr. Igor Belko
Funkcia:	sudca
ECLI:	ECLI:SK:NSSR:2012:1010202108.1

ROZSUDOK

Najvyšší súd Slovenskej republiky v senáte zloženom z predsedu senátu JUDr. Igora Belka a z členov Ing. JUDr. Miroslava Gavalca, PhD. a JUDr. Eleny Berthotyovej, PhD. v právnej veci žalobcu: M., nar. XX.XX.XXXX, štátny príslušník Vietnamu, naposledy bytom v zahraničí: Q., zastúpený: Advokátska kancelária Škamla, s.r.o., Makovického č. 15, Žilina, proti žalovanému: Ministerstvo vnútra Slovenskej republiky, so sídlom Pivonková č. 6, Bratislava, o preskúmanie zákonnosti rozhodnutia žalovaného č. MV-SLV-OLVS-29/2010 zo dňa 30.9.2010, na odvolanie žalobcu proti rozsudku Krajského súdu v Bratislave č. k. 1S 280/2010-31 zo dňa 29.3.2012, takto

rozhodol:

Najvyšší súd Slovenskej republiky rozsudok Krajského súdu v Bratislave č. k. 1S 280/2010-31 zo dňa 29.3.2012 p o t v r d z u j e .

Žalobcovi náhradu trov odvolacieho konania nepriznáva.

Odôvodnenie

Krajský súd v Bratislave napadnutým rozsudkom podľa ustanovenia § 250j ods. 1 Občianskeho súdneho poriadku (ďalej len „OSP“) zamietol žalobu žalobcu, ktorou sa domáhal preskúmania rozhodnutia žalovaného č. MV-SLV-OLVS-29/2010 zo dňa 30.9.2010, ktorým bol zamietnutý rozklad žalobcu proti rozhodnutiu Migračného úradu Ministerstva vnútra Slovenskej republiky ČAS: MU-224-21/PO-Ž-2010 zo dňa 18.6.2010 o zastavení konania o udelenie azylu alebo o poskytnutie doplnkovej ochrany na území Slovenskej republiky podľa § 19 ods. 1 písm. i/ zákona č. 480/2002 Z.z. o azyle v znení neskorších predpisov (ďalej len „zákon o azyle“). Zároveň krajský súd žalobcovi nepriznal náhradu trov konania.

V odôvodnení svojho rozhodnutia krajský súd dospel k záveru, že žalobca nesplnil ani jednu z podmienok potrebných na udelenie azylu ustanovených v § 8-10 zákona o azyle, pretože nepreukázal opodstatnenosť obáv z prenasledovania tak, ako to zákon upravuje. To, že žalobca podal opätovnú žiadosť o udelenie azylu na území SR neodôvodňuje zmenu alebo zrušenie napadnutého rozhodnutia, pretože už bolo právoplatne rozhodnuté o neudelení azylu žalobcovi a skutkový stav sa podstatne nezmenil. Tým boli naplnené podmienky pre postup podľa § 19 ods. 1 písm. i/ zákona o azyle. Podľa názoru krajského súdu správne orgány dostatočne spoľahlivo zistili skutočný stav vecí, aplikovali správne ustanovenia zákona a rozhodnutie náležite odôvodnili.

Proti tomuto rozsudku podal žalobca prostredníctvom svojho právneho zástupcu včas odvolanie z dôvodov podľa § 205 ods. 2 písm. f/ OSP, teda z dôvodu nesprávneho právneho posúdenia veci.

Uviedol, že správny orgán sa pri posudzovaní azylu a doplnkovej ochrany musí riadne vysporiadať s aktuálnymi správami o situácii v krajine pôvodu žiadateľov o azyl. Bez skúmania podmienok doplnkovej ochrany a aktuálnej situácie v krajine pôvodu nie je možné konštatovať, že skutkový stav sa podstatne nezmenil. Správne orgány sa nezaoberali otázkou skúmania aktuálnej situácie ani tým, ako sa vo Vietname zaobchádza s tými, ktorí sa vrátia po tom, ako požiadali o udelenie azylu v inej krajine. Žalovaný si podľa názoru žalobcu nesplnil povinnosť riadne a úplne zistiť skutočný stav veci a uspokojil sa s tvrdením navrhovateľa, že trvá na svojich pôvodných dôvodoch. Žalovaný sa vo svojom rozhodnutí obmedzil na sumár predchádzajúcich žiadostí a k jadru veci sa stručne vyjadril v závere rozhodnutia, kde uviedol, že skutkový stav sa v prípade navrhovateľa nijakým spôsobom nezmenil. Preto odôvodnenie rozhodnutia správneho orgánu nespĺňa atribúty odôvodnenia rozhodnutia v zmysle § 47 ods. 3 zákona č. 71/1967 Zb. o správnom konaní (správny poriadok) v znení neskorších predpisov. Krajský súd sa následne bez ďalšieho s právnym názorom žalovaného stotožnil. Krajský súd si podľa názoru žalobcu protirečí a nesprávne právne posudzuje vec. V tomto prípade bola splnená len prvá podmienka na vydanie rozhodnutia o zastavení azylového konania, a to existencia právoplatného rozhodnutia, na rozdiel od podmienky, neexistencia podstatnej zmeny skutkového stavu, ktorá nebola bližšie posúdená. Potvrdením rozhodnutia žalovaného krajský súd hrubo zasiahol do práv žalobcu. Žalobca si zároveň uplatnil a vyčíslil náhradu trov konania.

Na základe uvedených skutočností navrhoval žalobca rozsudok krajského súdu zmeniť a to tak, že rozhodnutie správnych orgánov zrušuje a vec vracia Migračnému úradu Ministerstva vnútra Slovenskej republiky na ďalšie konanie.

K podanému odvolaniu sa vyjadril žalovaný. Uviedol, že zákon o azyle pri rozhodovaní o zastavení konania podľa § 19 ods. 1 písm. i/ zákona o azyle neukladá povinnosť zisťovať aj dôvody na poskytnutie doplnkovej ochrany bez toho, aby žiadateľ o jej poskytnutie, uviedol dôvody, prečo by mu mala byť doplnková ochrana poskytnutá. Inštitút doplnkovej ochrany má subsidiárny charakter pri porovnaní s inštitútom azylu. Ak žiadateľ neuvádza skutočnosti, ktoré by mohli naznačovať zmenu skutkového stavu vyplývajúceho zo situácie v krajine pôvodu, ktoré by u neho vyvolávali oprávnené obavy z reálnej hrozby vážneho bezprávia a pridŕža sa dôvodov, ktoré uviedol v predchádzajúcom konaní, v ktorom bolo právoplatne rozhodnuté, migračný úrad považuje takýto stav za nezmenený. Z jeho výpovede vyplýva, že do krajiny pôvodu sa nechce vrátiť nie preto, že by mal obavy z novej hrozby vážneho bezprávia, ale preto, lebo tam nemá žiadnych príbuzných a všetci jeho najbližší žijú na Slovensku. Žalovaný považuje námietky žalobcu za účelové a v plnej miere sa stotožňuje s právnym názorom krajského súdu uvedeným v rozhodnutí. Preto navrhoval, aby Najvyšší súd Slovenskej republiky napadnutý rozsudok krajského súdu potvrdil.

Najvyšší súd Slovenskej republiky ako súd odvolací (§ 10 ods. 2 Občianskeho súdneho poriadku) preskúmal rozsudok krajského súdu ako aj konanie, ktoré mu predchádzalo a dospel k záveru, že odvolaniu žalobcu nemožno priznať úspech. Rozhodol bez nariadenia odvolacieho pojednávania podľa ustanovenia § 250ja ods. 2 OSP s tým, že deň vyhlásenia rozhodnutia bol zverejnený minimálne päť dní vopred na úradnej tabuli súdu a na internetovej stránke Najvyššieho súdu Slovenskej republiky www.nssud.sk. Rozsudok bol verejne vyhlásený dňa 11. septembra 2012 (§ 156 ods. 1 a ods. 3 OSP).

Konanie o udelenie azylu na území Slovenskej republiky je upravené v zákone o azyle. Udelenie azylu na území Slovenskej republiky je spojené so splnením podmienok taxatívne uvedených v ustanovení § 8 zákona o azyle, t. j. v prípade žiadateľa o azyl musia byť preukázané opodstatnené obavy z prenasledovania z rasových, národnostných alebo náboženských dôvodov, z dôvodov zastávania určitých politických názorov alebo príslušnosti k určitej sociálnej skupine, prenasledovania za uplatňovanie politických práv a slobôd a vzhľadom na tieto obavy sa nemôže alebo nechce vrátiť do tohto štátu.

V citovanom ustanovení ide o zákonné vyjadrenie ústavnej garancie poskytovania azylu cudzincom prenasledovaným za uplatňovanie politických práv a slobôd (čl. 53 prvá veta Ústavy Slovenskej republiky).

Podľa § 8 zákona o azyle ministerstvo udelí azyl, ak tento zákon neustanovuje inak, žiadateľovi, ktorý

a) má v krajine pôvodu opodstatnené obavy z prenasledovania z rasových, národnostných alebo náboženských dôvodov, z dôvodov zastávania určitých politických názorov alebo príslušnosti k určitej sociálnej skupine a vzhľadom na tieto obavy sa nemôže alebo nechce vrátiť do tohto štátu, alebo

b) je v krajine pôvodu prenasledovaný za uplatňovanie politických práv a slobôd.

Podľa § 9 zákona o azyle ministerstvo môže udeliť azyl z humanitných dôvodov, aj keď sa v konaní nezistia dôvody podľa § 8.

Podľa § 10 zákona o azyle ministerstvo na účel zlúčenia rodiny udelí azyl, ak tento zákon neustanovuje inak,

a) manželovi azylanta, ak manželstvo trvá a trvalo aj v čase, keď azylant odišiel z krajiny pôvodu a azylant so zlúčením vopred písomne súhlasí,

b) slobodným deťom azylanta alebo osoby podľa písmena a) do 18 rokov ich veku alebo

c) rodičom slobodného azylanta mladšieho ako 18 rokov, ak s tým azylant vopred písomne súhlasí. (ods. 1)

Žiadatelia uvedení v odseku 1 sa počas konania o udelenie azylu musia zdržiavať na území Slovenskej republiky (ods. 2).

Ministerstvo udelí azyl osobám uvedeným v odseku 1, len ak ide o zlúčenie rodiny s azylantom, ktorému bol azyl udelený podľa § 8 (ods. 3).

Ministerstvo udelí azyl aj dieťaťu narodenému azylantke na území Slovenskej republiky, ak je splnená povinnosť podľa § 4 ods. 5 (ods. 4).

Podľa § 13 ods. 1 zákona o azyle ministerstvo neudelí azyl žiadateľovi, ak nespĺňa podmienky uvedené v § 8 alebo § 10.

Podľa § 13a zákona o azyle ministerstvo poskytne doplnkovú ochranu žiadateľovi, ktorému neudelilo azyl, ak sú vážne dôvody domnievať sa, že by bol v prípade návratu do krajiny pôvodu vystavený reálnej hrozbe vážneho bezprávia, ak tento zákon neustanovuje inak.

Podľa § 13b zákona o azyle ministerstvo na účel zlúčenia rodiny poskytne doplnkovú ochranu ak tento zákon neustanovuje inak,

a) manželovi cudzinca, ktorému sa poskytla doplnková ochrana podľa § 13a, ak manželstvo trvá a trvalo aj v čase, keď cudzinec odišiel z krajiny pôvodu a tento cudzinec so zlúčením vopred písomne súhlasí,

b) slobodným deťom cudzinca, ktorému sa poskytla doplnková ochrana podľa § 13a, alebo osoby podľa písmena a) do 18 rokov ich veku alebo

c) rodičom slobodného cudzinca, ktorému sa poskytla doplnková ochrana podľa § 13a, mladšieho ako 18 rokov. (ods. 1)

Žiadatelia uvedení v odseku 1 sa počas konania o udelenie azylu musia zdržiavať na území Slovenskej republiky (ods. 2).

Ministerstvo poskytne doplnkovú ochranu aj dieťaťu narodenému na území Slovenskej republiky cudzinke, ktorej sa poskytla doplnková ochrana, ak je splnená povinnosť podľa § 4 ods. 5 (ods. 3).

Podľa § 13c ods. 1 zákona o azyle ministerstvo neposkytne doplnkovú ochranu žiadateľovi, ak nespĺňa podmienky uvedené v § 13a alebo § 13b.

Podľa § 19 ods. 1 písm. i) zákona o azyle ministerstvo konanie o azyle zastaví, ak sa v konaní o azyle už právoplatne rozhodlo o tom, že sa žiadosť zamieta ako zjavne neopodstatnená, neudeľuje sa azyl, odníma sa azyl, nepredlžuje sa doplnková ochrana alebo sa zrušuje doplnková ochrana a skutkový stav sa podstatne nezmenil.

Podľa § 20 ods. 4 zákona o azyle ak ministerstvo rozhodne o neudelení azylu alebo o odňatí azylu, okrem odňatia azylu podľa § 15 ods. 2 písm. i), rozhodne tiež, či cudzincovi poskytne doplnkovú ochranu.

V predmetnej veci je potrebné predostrieť, že predmetom odvolacieho konania bol rozsudok krajského súdu, ktorým zamietol žalobu žalobcu, ktorou sa domáhal preskúmania rozhodnutia žalovaného č. MV-SLV-OLVS-29/2010 zo dňa 30.9.2010, ktorým bol zamietnutý rozklad žalobcu proti rozhodnutiu Migračného úradu Ministerstva vnútra Slovenskej republiky ČAS: MU-224-21/PO-Ž-2010 zo dňa 18.6.2010 o zastavení konania o udelenie azylu alebo o poskytnutí doplnkovej ochrany na území Slovenskej republiky, preto primárne v medziach odvolania Najvyšší súd Slovenskej republiky ako súd odvolací preskúmal rozsudok krajského súdu ako aj konanie, ktoré mu predchádzalo, pričom v rámci odvolacieho konania skúmal aj napadnuté rozhodnutie žalovaného, najmä z toho pohľadu, či sa krajský súd vysporiadal so všetkými námietkami žalobcu v oprávnom prostriedku a z takto vymedzeného rozsahu či správne posúdil zákonnosť a správnosť napadnutého rozhodnutia žalovaného.

Z administratívnych spisov bolo zistené, že žalobca prišiel na územie Slovenskej republiky (ďalej len „SR“) v roku 1976 za účelom štúdia na Strednom odbornom učilišti Pozemných stavieb v Nitre. Po ukončení školy ostal na území SR a zamestnal sa. V roku 1984 uzavrel manželstvo so štátnou občiankou SR a získal povolenie na trvalý pobyt. Dňa 30.9.1993 požiadal o udelenie štátneho občianstva SR. Ministerstvo vnútra SR mu vydalo prísľub udelenia štátneho občianstva SR, ak v stanovenej lehote predloží doklad o prepustení zo štátneho zväzku Vietnamu. Následne mu bola táto lehota 2-krát predlžovaná. Dňa 14.4.2004 mu bol znova vydaný prísľub udelenia štátneho občianstva SR s podmienkou predloženia dokladu o prepustení z doterajšieho štátneho zväzku, na čo znova reagoval len žiadosťou o predĺženie lehoty. Následne na základe stanoviska OCP Poprad z 14.8.2006, podľa ktorého žalobca nedodržiava pobytový režim a toho, že v septembri 2005 mu zaniklo povolenie na pobyt na území SR, bolo konanie o udelenie štátneho občianstva zastavené. V roku 2005 mu ukradli cestovný doklad.

Ďalej bolo zo spisov zistené, že žalobca bol dňa 13.2.2006 kontrolovaný hliadkou OCP PZ Bratislava na trhovisku Miletičova ulica v Bratislave, kedy pri kontrole totožnosti nevedel hodnoverne preukázať svoju totožnosť. Následne bolo zistené, že na území Slovenskej republiky sa zdržiava neoprávnene, bez povolenia príslušných orgánov.

Oddelenie cudzineckej polície PZ, Riaditeľstvo hraničnej a cudzineckej polície Bratislava preto vydala dňa 13.2.2006 pod č. p.: PPZ-35-5/HCP-BA-OCP-AV/2006 rozhodnutie o administratívnom vyhostení žalobcu a určení zákazu vstupu na územie Slovenskej republiky na dobu 5 rokov. Zároveň v ten istý deň bolo vydané rozhodnutie č. p.: PPZ-35-4/HCP-BA-OCP-AV/2006 o jeho zaistení a umiestnení do doby vyhostenia v Útvare policajného zaistenia pre cudzincov v Medveďove.

Až následne dňa 8.3.2006 požiadal pred pracovníkmi Útvoru policajného zaistenia pre cudzincov v Medveďove o udelenie azylu na území Slovenskej republiky, a to z dôvodu, že na Slovensku má tri deti, ktoré by nechcel opustiť a do Vietnamu sa nemá kam vrátiť, keďže tam nikoho nemá a na Slovensku žije už 30 rokov. Migračný úrad Ministerstva vnútra SR vydalo dňa 25.4.2006 pod č. p.: MU-291-22/PO-Ž/2006 rozhodnutie, ktorým žalobcovi podľa § 13 ods. 3 zákona o azyle neudelil azyl a zároveň rozhodol o tom, že na cudzinca sa podľa § 20 ods. 3 zákona o azyle platného a účinného v čase vydania rozhodnutia nevzťahuje zákaz vyhostenia alebo vrátenia do Vietnamu. Svoje rozhodnutie odôvodnil nesplnením podmienok ustanovených v § 8 alebo § 10 zákona o azyle.

Krajský súd v Bratislave svojim rozhodnutím č. k. 9Saz/48/2006-49 zo dňa 6.2.2008 toto rozhodnutie správneho orgánu na základe podaného opravného prostriedku žalobcom potvrdil.

Najvyšší súd Slovenskej republiky rozhodnutím sp. zn. 8SžA 14/2008 zo dňa 16.6.2008 zmenil rozsudok krajského súdu tak, že rozhodnutie správneho orgánu zrušil a vec mu vrátil na ďalšie konanie. V konaní na Najvyššom súde Slovenskej republiky žalobca uviedol, že v roku 1989 sa zúčastňoval na mítingoch, jeho fotografia bola zverejnená v tlači, o čom sa zrejme dozvedela jeho domovská krajina a preto má obavy, že v prípade návratu bude perzekuovaný a uväznený. Najvyšší súd preto v rozsudku uložil správne orgánu posúdiť, či v prípade žalobcu nejde o žiadateľa „sur place“ a po zvážení tejto skutočnosti a po dokazovaní zaujať k žiadosti žiadateľa stanovisko.

Migračný úrad Ministerstva vnútra SR vydal 14.8.2009 pod č. p.: MU-291-84/PO-Ž/2006 rozhodnutie, ktorým žalobcovi podľa § 13 ods. 1 a § 20 ods. 1 zákona o azyle neudelil azyl a podľa § 13 c ods. 1 a § 20 ods. 4 zákona o azyle mu neposkytol doplnkovú ochranu, vzhľadom na to, že nesplnil podmienky na udelenie azylu podľa § 8 alebo § 10 zákona o azyle a na poskytnutie doplnkovej ochrany podľa § 13a zákona o azyle.

Krajský súd v Bratislave následne podaný opravný prostriedok rozhodnutím č. k. 9Saz/56/2009-11 zo dňa 5.11.2009 odmietol, ako návrh podaný neoprávnenou osobou, vzhľadom na to, že ten bol podaný advokátom, ktorý ani na výzvu súdu nepredložil plnomocenstvo.

Druhýkrát požiadal žalobca o azyl 26.1.2010 z dôvodu, že sa do Vietnamu nechce vrátiť, keďže žije na území SR dlho, má tu tri deti a vo Vietname už nemá nikoho. Pridržiaval sa teda toho čo uviedol počas predchádzajúceho azylového konania a uviedol, že na uvedených dôvodoch nechce nič meniť. Migračný úrad Ministerstva vnútra SR rozhodnutím ČAS: MU-58-13/PO-Ž-2010 zo dňa 18.2.2010 podľa § 19 ods. 1 písm. i/ zákona o azyle zastavil konanie o azyle.

Dňa 10.3.2010 vydalo Oddelenie cudzineckej polície PZ Dunajská Streda rozhodnutie č. p.: UHCP-RHCP-BA-DS-AV-16-5/2010 o zaistení žalobcu.

Dňa 3.5.2010 požiadal žalobca znova o udelenie azylu na území SR, z dôvodu, aby mohol zostať na Slovensku, kde má rodinu a deti, zatiaľ čo vo Vietname nemá nikoho. V dotazníku žiadateľa o udelenie

azyly z 11.5.2010 uviedol, že sa pridrižiava toho čo uviedol počas predchádzajúceho azylového konania a na uvedených dôvodoch nechce nič meniť. Chce ostať žiť legálne na území SR. Migračný úrad Ministerstva vnútra SR vydal dňa 18.6.2010 rozhodnutie ČAS: MU-224-21/PO-Ž-2010, ktorým konanie o udelenie azyly alebo poskytnutie doplnkovej ochrany na území SR podľa § 19 ods. 1 písm. i/ zákona o azyly zastavil, vzhľadom na to, že v konaní menovaného o udelenie azyly alebo poskytnutie doplnkovej ochrany na území SR sa už právoplatne rozhodlo a menovaný neuviedol žiadne nové skutočnosti, podľa ktorých by sa skutkový stav podstatne zmenil.

Žalobca podal proti tomuto rozhodnutiu rozklad o ktorom rozhodol žalovaný rozhodnutím č. MV-SL-OLVS-29/2010 zo dňa 30.9.2010 a to tak, že rozklad zamietol a potvrdil napadnuté rozhodnutie Migračného úradu Ministerstva vnútra SR. V odôvodnení uviedol, že účastník konania vo svojich vyjadreniach nikde neuviedol také závažné skutočnosti, že by krajinu pôvodu opustil kvôli obave z prenasledovania. Nepreukázala sa opodstatnenosť jeho obáv z takého prenasledovania, ktoré by bolo zákonným dôvodom na udelenie azyly účastníkovi konania. Nebol ani členom politickej strany, hnutia alebo organizácie a žiadne politické aktivity ani nevyvíjal. Nebolo proti nemu vedené trestné stíhanie. Vzhľadom na to, že vo veci udelenia azyly už bolo právoplatne rozhodnuté, a to o neudelení azyly a neposkytnutí doplnkovej ochrany a účastník neuviedol žiadne nové skutočnosti, ktoré by poukazovali na podstatnú zmenu skutkového stavu a pri posudzovaní opakovanej žiadosti ani nebola zistená žiadna skutočnosť poukazujúca na podstatnú zmenu skutkového stavu, žalovaný vyvodil záver, že prvostupňový správny orgán postupoval v súlade so zákonom.

Na základe uvedených skutočností dospel žalovaný k záveru, že žalobca nespĺnil ani jednu z podmienok potrebných na udelenie azyly ustanovených v § 8 až 10 zákona, nakoľko sa nepreukázala opodstatnenosť obáv z prenasledovania tak, ako to upravuje zákon, ako aj Dohovor o právnom postavení utečencov z roku 1951, ktoré sú v oblasti azyly pre Slovenskú republiku záväzné. Skutočnosť, že účastník konania podal opätovnú žiadosť o udelenie azyly na území Slovenskej republiky neodôvodňuje zmenu alebo zrušenie napadnutého rozhodnutia, nakoľko už bolo právoplatne rozhodnuté o neudelení azyly účastníkovi konania a ako vyplýva zo spisového materiálu, skutkový stav, na základe ktorého účastník konania žiadal udeliť azyly, sa podstatne nezmenil, čím boli naplnené právne podmienky pre postup v konaní podľa § 19 ods. 1 písm. i/ zákona. Podľa jeho názoru správny orgán konajúci v prvom stupni dostatočne spoľahlivo zistil skutočný stav veci, aplikoval správne ustanovenia zákona a tiež po procesnej stránke zabezpečil v konaní všetky práva účastníka konania. Krajský súd následne toto rozhodnutie potvrdil.

Je teda zrejmé z akých dôkazných prostriedkov pri svojom rozhodovaní správne orgány vychádzali, pričom odvolací súd zhodne s názorom krajského súdu dospel k záveru, že prvostupňový správny orgán jednoznačne preukázal, že sa v konaní o azyly už právoplatne rozhodlo o tom, že sa žalobcovi neudeľuje azyly a na základe vlastnej výpovede žalobcu, ktorý trval na dôvodoch žiadosti o azyly v predchádzajúcich azylových konaniach, preukázal, že skutkový stav sa podstatne nezmenil.

Za takejto situácie potom krajský súd správne rozhodol, že prvostupňový správny orgán konanie zastavil v súlade s § 19 ods. 1 písm. i/ zákona o azyly a žalobu žalobcu, proti rozhodnutiu žalovaného správne zamietol, pretože žalovaný v súlade so zákonom rozklad žalobcu zamietol a napadnuté rozhodnutie potvrdil.

Odvolací súd sa s názorom krajského súdu o tom, že žaloba žalobcu nie je dôvodná a správne orgány dostatočne spoľahlivo zistili skutočný stav veci, aplikovali správne ustanovenia zákona rozhodnutie náležite odôvodnili stotožnil, preto rozsudok krajského súdu, ktorý žalobu žalobcu ako nedôvodnú zamietol, považoval za vecne správny, a ako taký ho potvrdil.

Námietku žalobcu, týkajúcu sa povinnosti správneho orgánu skúmať podmienky doplnkovej ochrany, vyhodnotil odvolací súd ako nedôvodnú a k tejto námietke považuje za dôležité uviesť, že takáto povinnosť (skúmania podmienok pre poskytnutie doplnkovej ochrany) správneho orgánu pri rozhodovaní o zastavení konania podľa § 19 ods. 1 písm. i/ zákona o azyle zo zákona nevyplýva. O doplnkovej ochrane rozhoduje správny orgán vtedy, ak to zákon o azyle ustanovuje.

Povinnosť rozhodnúť o tom, či sa žiadateľovi o azyl poskytne doplnková ochrana je explicitne vyjadrená v ustanovení § 20 ods. 4 zákona o azyle (Ak ministerstvo rozhodne o neudelení azylu alebo o odňatí azylu, okrem odňatia azylu podľa § 15 ods. 2 písm. i), rozhodne tiež, či cudzincovi poskytne doplnkovú ochranu.)

Pre skúmanie či sa skutkový stav zmenil alebo nezmenil, je rozhodujúce tvrdenie žiadateľa o takýchto skutočnostiach v novopodanej žiadosti o azyl. Pokiaľ žiadateľ o azyl uvádza tie isté skutočnosti ako v predchádzajúcom azylovom konaní, nemožno od správneho orgánu žiadať, aby vykonal dokazovanie na žiadateľom neuplatnené a netvrdené skutočnosti (informácie o krajine pôvodu).

Pokiaľ teda krajský súd žalobu žalobcu zamietol podľa § 250j ods. 1 OSP ako nedôvodnú, odvolací súd považoval rozsudok krajského súdu za vecne správny, a preto ho podľa § 219 ods. 1 OSP potvrdil.

O trovách odvolacieho konania rozhodol Najvyšší súd Slovenskej republiky podľa § 250k ods. 1 OSP v spojení s § 224 ods. 1 OSP a § 246c OSP tak, že žalobcovi, ktorý v konaní nemal úspech, trovy odvolacieho konania nepriznal.

Poučenie:

Proti tomuto rozsudku odvolanie nie je prípustné.